

Colofon

Titel: Zandkasteel

Auteur: Janny van Rietschoten

Ontwerp boekomslog: Rick Dijjs

Gepubliceerd via Brave New Books

©2025 Janny van Rietschoten

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen
zonder toestemming van de auteur

ISBN: 9789465311036

Zandkasteel

NADIA

2011 maakte de 17- jarige Nadia op zekere dag, samen met haar vriendin Milou, waarmee ze studeerde en ook beiden in het bezit van een O.V.-jaarkaart waren, gezellig weer eens een reisje per spoor! Zij tweetjes maakten met dat bewuste vervoersbewijs nogal eens uitstapjes naar de omliggende steden, waar zij regelmatig veel plezier hadden. Ditmaal was hun keus op Breda gevallen. Een nabijgelegen park, bleek op loopafstand en vlakbij het Station. Het was erg benauwd geweest in de overvolle trein. Ze hadden zelfs nog even het coupéraampje opengeschoven voor een beetje frisse lucht. Daar in Breda, gingen ze aan de wandel en konden heerlijk van de buitenlucht genieten. Zo ook van de bomen en fraaie beplanting. Daarin waren zij niet de enigen die er al slenterend van genoten. Nieuwsgierig naar waar het wandelpad hen leidde en of er verderop nog wat moois of interessants te beleven was. Vanaf een zijpad liep hen een stel vrolijk lachende jonge jongens tegemoet, die duidelijk (hoe kon het ook anders) de aandacht probeerde te

trekken van beide meisjes en hen plagerig tegenhield. Welke alle aandacht ze eigenlijk best leuk vonden maar dit uiteraard niet direct wilde laten merken.

Vanuit haar ooghoek, zag Nadia hem voor het eerst en kon haar blik bijna niet van hem afhouden. Zoals gezegd; liep hij daar met zijn vrienden maar had Nadia's blik gezien en vond haar leuk genoeg om op af te stappen en zo vrij was om vervolgens haar telefoonnummer te vragen. Zij twijfelde eerst enigszins, want je kon toch moeilijk aan een nog wildvreemde jongen, zomaar je telefoonnummer geven? Hij stelde zich voor als Brent! Schudde haar de hand en smeekte om haar nummer met de woorden; 'Nu weet je toch wie ik ben en ken je mijn naam. Dus; als ik je dan bel; herken je mij gelijk! Oké?' Die mooie stoere jongen, wilde haar vriend zijn. Naïef als ze nog was; stemde ze toe en gaf zonder er nog verder over na te denken haar telefoonnummer. Ze was trots, dat hij juist haar uitgekozen had en niet Milou haar vriendin. Omdat het thuis, tussen Nadia en haar ouders niet goed ging en zij zich door hen niet begrepen voelde, zocht zij haar toevlucht steeds meer bij Brent en hij heeft door die afhankelijkheid van hem; daar schandalig veel misbruik van gemaakt. Vanaf hun eerste contact die middag daar in

dat Park belden ze elke dag, urenlang met elkaar.
Op gegeven moment, dacht Nadia zó verliefd te zijn, dat ze nooit meer zonder hem zou kunnen leven.

Eigenlijk was ze bereid om per direct met haar studie te stoppen maar bij nader inzien, bleek dat heel onverstandig, daar zij in zo'n situatie verplicht was al haar studiegeld terug te betalen. Helaas had zij dat geld niet! Dus zat er niets anders op dan haar studie serieus af te ronden en het examen te doen. Dat was wel enigszins een streep door haar rekening. Letterlijk en figuurlijk; een stok achter de deur voor haar. Gelukkig maar want wonder boven wonder, slaagde zij in één keer voor het examen. Dat diploma had ze mooi op zak en zou het zuinig bewaren. Je wist maar nooit hoe het leven zou verlopen. Trots toonde Nadia het diploma aan haar ouders, die benieuwd waren wat hun dochter daar mee zou gaan doen maar Nadia had andere plannen. Zij wilde per direct bij Brent zijn. Hij beloofde haar financieel te onderhouden. Mooi toch? Na een aantal serieuze gesprekken, werden zij het er samen over eens, dat ze nu zelfs vroeg wilden trouwen om in elk geval zo snel mogelijk uit haar ouderlijk huis te kunnen vertrekken. Achteraf realiseerde zij zich, dat dit eigenlijk de hoofdreden geweest was.

Bewust of onbewust? Zij zelf vermoede het laatste.
Want als je niet over je problemen praat of nadenkt;
bestaan ze toch zeker niet?

Soms, als ze eerlijk tegenover zichzelf wilde zijn, verdrong
zij die gedachte snel naar de achtergrond.

Niet aan denken nu. Zij bleef sowieso geloven dat haar
leventje er na een huwelijk, veel beter uit zou zien.

Haar ouders zagen het met lede ogen aan maar wensten
allereerst, dat Nadia gelukkig zou worden. Ook al waren zij
erg bezorgd over die hele situatie en het pad welke hun
dochter gekozen had en persé door wilde zetten. Doordat
Nadia in hun ogen; alles zo verliefd als ze was, alleen maar
door een roze bril zag en daardoor een vertekend beeld
had. Nadia zag dit enkel als bemoeizucht en dat zij het zelf
toch zeker wel beter wist! Het kwam geen moment in haar
hoofd op; dat haar ouders uiteraard alleen het allerbeste
voor haar wilden en er dus uit bescherming op tegen
waren. Zij met hun levenservaring zagen daardoor het
gevaar van zo'n mooie jongeman, waar Nadia slachtoffer
van zou kunnen worden. Nadia zag hun zorgen niet, of
wilde ze niet zien en mopperde dat haar ouders haar het
geluk niet gunden en geen begrip voor de situatie op
konden brengen en dat nam ze hen boos en

stampvoetend kwalijk! Vervolgens verbrak ze het weinige contact met hen, dat er nog enigszins was. Tot het tenslotte totaal verwaterde.

Het huwelijk werd hoe dan ook geregeld. Nadia's moeder wenste daarbij niet aanwezig te zijn. Haar vader zou er wel bij zijn, evenals een tante. Bijzonder pijnlijk dat haar moeder niet zou komen maar gelukkig was ze tijdens het grote huwelijksfeest wél present! Dat maakte voor Nadia een hoop goed!

Gedurende anderhalf jaar, woonde het kersverse echtpaar bij Brents moeder met haar jonge kinderen in. Brent had eerder al een opleiding als automonteur gevolgd en tevens een voor lasser. Daardoor zou hij meer kans op een geschikte baan hebben. Hij kreeg werk bij een scheepsbedrijf. Gelukkig! Het feit dat hij nu dagelijks enkele uren van huis was, zorgde enigszins voor ontspanning. Even een verademing.

Nadia werd zwanger. Zij en Brent waren daar bijzonder blij mee. Brent wilde graag kinderen, zo had hij al eerder te kennen gegeven. Toen zij naar ongeveer vier maanden zwangerschap plotseling een miskraam kreeg, lag er vervolgens een minuscuul klein mensje in de kom van haar

hand en zo op het oog, bijna compleet. Veel groter was het nog niet maar er klopte iets héél belangrijks niet meer helaas.

Nadia haar verdriet was groot. Brent was enkel korzelig en geïrriteerd. Kon zij dan nog niet eens een negen-maandelijke zwangerschap uitdragen? Kon Nadia dan helemaal niets goed doen? Brent wilde gelijk geen kinderen meer! Onverwacht kwam hij al snel terug op zijn woorden en zei er toch wel weer voor te willen gaan. Of was het misschien enkel zijn eer te na; niet samen met Nadia een volgroeid en gezond kind op de wereld te kunnen zetten? Wat moesten zijn vrienden er wel van denken. Dat zijn zaad van slechte kwaliteit was misschien? Dat zouden ze dan nog wel eens zien! Al snel was Nadia weer zwanger en dolblij en Brent vond haar nog steeds mooi maar hoe verder de zwangerschap vorderde en zij dus zwaarder werd; toonde hij minder interesse en zijn vrouw en vond haar steeds minder aantrekkelijk. Hij keek nog amper naar haar om. Ondanks dat; pakte Nadia regelmatig zijn hand en legde die op haar buik, zodat hij die kleine onbekende, kon voelen bewegen. Des nachts voelde Brent, terwijl hij bewust met zijn rug naar Nadia toegekeerd lag, dat hij door het nog ongebooren kleintje;

tegen zijn rug getrappeld werd. Dit moest toch wel een jongetje zijn, constateerde hij tegen beter weten in. Een zoen voor Nadia kon er bijna niet meer af. Hoogstens een inspecterende blik naar in hoeverre Nadia's buik steeds boller werd.

Na haar negen maanden draagtijd, diende de te verwachtte weeën zich aan. De verloskundige werd gebeld maar ondanks alle pijn, wilde de bevalling niet echt doorzetten. Totdat de verloskundige constateerde, dat de navelstreng om het nekje van de baby zat! In sneltrein vaart werd Nadia in de auto van de verloskundige gezet. Brent was helaas nog even niet in het bezit van een eigen auto. Tot Nadia's grote schrik kotste zij onverwacht de wagen van de verloskundige helemaal onder en ook zichzelf. Zo werd zij het ziekenhuis binnengebracht. Tot zover bleef Brent haar terzijde staan maar toen hij te horen kreeg dat Nadia een keizersnede zou krijgen, vertrok hij zo snel mogelijk! Bang dat hij van zijn stokje zou gaan misschien? Zelfs toen dacht hij allereerst; wat moesten zijn vrienden daar wel van denken? Hem niet gezien! Hij kon echt niet tegen bloed, zo zei hij. Tenzij hij het een ander aandeed misschien? De lafaard en dat terwijl Nadia hem juist nu zo nodig had om haar terzijde te staan. Zelfs voor al zijn excuses had Nadia nog begrip!

Ook zonder zijn aanwezigheid kwam de baby wel ter wereld. Was hij niet benieuwd dan? Hoezo vroeg hij zich af. Ze wisten toch al dat het een meisje zou worden? Ze noemden het meisje Natascha.

Positief was wél dat Brent zijn moeder; vlak na de geboorte van het kleindochtertje, tenminste ook de eigen moeder van Nadia enkele dagen te logeren had gevraagd. Om dichterbij haar dochter en kleinkind in de buurt van het ziekenhuis te kunnen zijn. Het was een emotioneel en blij weerzien tussen moeder en dochter. Intens gelukkig omhelsde en kuste Nadia's moeder hen beiden. Alsof zij elkaar niet meer los wilden laten en samen knuffelden ze opnieuw het kleine wondertje. Vergeten of gewoon niet langer belangrijk meer; waren die ooit eerdere verwijten, spanningen en onbegrip over en weer uit het verleden tussen hen. Die speelde totaal geen rol meer. Op een dag als deze, wil een moeder toch het allerliefste bij haar kind en kleinkind zijn? Zij streelde en speelde met de piepkleine vingertjes van haar pasgeboren kleindochtertje, zo mooi en volmaakt. Ontroerend! Wat een rijkdom, zo'n klein wondertje, waar alles compleet aan was en het hartje dit keer gelukkig wel zelfstandig klopte. Met de naam Natascha, hadden de kersverse ouders de moeder

en grootmoeder vernoemd. Wanneer de baby een jongetje geweest zou zijn (waar Brent toch nog op hoopte) had de kersverse vader het naar zichzelf willen vernoemen. Maar wat moest hij nu toch eigenlijk met een meisje? Leuk voor de moeder en grootmama maar niet echt stoer voor hem.

Hijzelf had zijn eigen vader nooit gekend. De man was altijd uit beeld gebleven en wat dan nog? Hij had zich altijd prima zonder hem gered.

In het begin waren Nadia en hij; super gelukkig maar dat veranderde al heel snel.

Eerst gaf Brent zijn dochtertje zowaar het flesje en klopte vervolgens die kleine zachtjes op haar rugje zodat ze een boertje ging laten maar zodra dat boertje met een golfje melk mee terug kwam; wist hij niet hoe snel hij de baby weer aan Nadia kwijt moest. Vooral helemaal wanneer Natascha een poepluier had. Haar zelf verschonen was er voor de nieuwbakken vader niet bij. Daar kwam nog bij, die huiluurtjes in de nacht. Terwijl hij Brent, juist zo lekker lag te maffen. Wat een ellende zeg! Als hij dit van tevoren geweten zou hebben, had hij er minstens wel twee keer over nagedacht. Hij miste zijn vrijheid dag en nacht! Nadia miste zijn aandacht en liefde voor haar en dat maakte haar heel verdrietig en eenzaam. Vooral nadat

haar moeder uiteraard weer terug naar haar eigen gezin in Brabant was vertrokken, miste zij de aanwezigheid van haar ouders verschrikkelijk! Gelukkig had zij haar dochtertje Natascha en haar man Brent.
De vader van hun kindje.

Tenminste; de eerste paar jaartjes van hun huwelijk maar helaas bleef dit niet langer zo, door huiselijk en tevens lichamelijk geweld maar waarom? Met welke reden. Wat had zij dan verkeerd gedaan? Ah hij was stik jaloers op hun kleine meid, die alle aandacht van haar moeder kreeg. Brent dreigde dat als Nadia niet meer aandacht aan hem zou besteden; hij zijn geluk wel elders zocht. Hij wist uiteraard uit ervaring hoe en waar hij aan zijn gerief kon komen, liet hij haar nog even duidelijk weten. Hij begon te drinken; gokken en drugs te gebruiken en zich mede daardoor zeer onaangenaam en anders gedragen. Nadia herkende hem bijna niet meer! Hij had losse handjes, nou ja; zeg maar gerust onbehoorlijk losse handen maar helaas nam haar schoonmoeder die in het begin steeds zo vriendelijk overkwam; het nu altijd op voor haar zoon! Zij kon en wilde geen kwaad woord over hem horen en praatte alles goed wat Brent uitvrat en vooral ook dat vreemd -gaan wat hij deed. Voor haar was hij de enige

man in huis. Nadia kwam steeds meer alleen te staan en voelde zich eenzaam en onzeker en met spijt dacht ze nu: had ik maar naar mijn eigen ouders geluisterd! Maar ellende komt meestal niet alleen. Geheel onverwacht kreeg ze last van haar oog. Of kwam dat misschien ook door de eerdere kennismaking met die harde handen van Brent?

Wie weet wat voor schade die ongemerkt aangericht hadden. Het begon met zwarte vlekjes tot dat het uiteindelijk onverdraaglijk was en er na onderzoek werd geconstateerd dat haar netvlies gescheurd was. Operatie was met spoed noodzakelijk. Dus besloot Nadia voor alle veiligheid de kleine Natascha, niet achter te laten bij Brent en haar schoonmoeder en ten einde raad veilig naar haar eigen ouders te brengen. Daar werd ze uiteraard met open armen ontvangen en liefdevol verzorgd. Geen twijfel mogelijk! Binnen enkele dagen hadden zij al een hechte band met de kleine meid. Mede doordat zij Natascha als hun eigen kind, liefdevol verzorgden en er voor haar en Nadia waren op die momenten, dat zij hen het hardst nodig hadden. Wat had zij hen toch ooit aangedaan? Fluisterend en met tranen in de ogen, vroeg zij haar ouders om vergeving. Waarop haar moeder die tranen weg kuste.

De operatie leek voorspoedig te verlopen en zodra Nadia haar oog gewoon weer kon gebruiken, besloot zij al snel samen met Natascha; toch weer terug te keren naar Brent en zijn moeder. Tot grote ongerustheid van haar ouders, welke haar vertrek opnieuw met lede ogen aan zagen en de belofte dat Sandra altijd terug mocht komen als het niet langer meer ging.

Dat was sneller dan verwacht. De hechtingen in haar oog knapte opeens. Had zij misschien tijdens haar slaap onbewust in haar oog gewreven? Ze had echt geen idee en moest nu dus voor nieuwe hechtingen in haar oog terug naar de oogarts en des nachts met een kapje op haar oog gaan slapen.

Toch nog onverwacht, werd aan Brent en Nadia een flatje in Haarlem toegewezen. Het was niet bepaald ruim maar voor hun drietjes groot genoeg. Te weten; een huiskamer/keuken; twee slaapkamers en een badkamer. Wat wil een mens dan nog meer? Eindelijk op zichzelf. Wat waren zij daar oprecht blij mee! Al snel bleek die vreugde slechts van korte duur. Als Brent zich eerder bij zijn moeder in huis; enigszins in hield omdat hij altijd de aanwezigheid van zijn moeder wist, ontbrak die controle tenminste. Nu hoefde hij zich niet langer te verantwoorden, zo dat al het geval zou zijn. Nee nu was de rem er helemaal af! Dat

Nadia doodsbang voor hem was, interesseerde hem totaal niets De sadist! Evenals het feit dat die kleine Natascha zich angstig achter haar moeder verstopte. Het kind zou hij niets aandoen maar verder.... Dat Brent blijkbaar van de innerlijke donkerte; die duisternis welke hem blijkbaar nog steeds vergezelde, niet los kon komen, was voor hem een extra reden om dat op Nadia af te reageren.

Over het algemeen was het een gezegde dat blijkt dat onmacht meestal afgereageerd wordt, op diegene van wie ze het meest houden. Omdat ze in hun achterhoofd wel weten; dat die persoon hen ondanks alles, nooit in de steek zal laten. Dus niet vertrok maar trouw bleven. Bij Nadia lag dit anders.

Haar kwetsbare dochttertje, speelde in haar keuze een belangrijke; om niet te zeggen de allerbelangrijkste hoofdrol. Dus cijferde Nadia zichzelf of wel haar gevoelens weg. Als zij die tenminste nog voor hem had. Hij was niet langer de Brent waar zij verliefd op werd en uiteindelijk van hield! Hij was veranderd in een kwelgeest, die zichzelf blijkbaar niet meer onder controle had! Zij kregen steeds meer een hekel aan elkaar. Brent treiterde haar dagelijks en pakte regelmatig haar mobieltje af; gooide het vervolgens keihard tegen de muur en trapte al stampend, finaal stuk. De held! Wat hij niet wist was dat Nadia nu

een geheime telefoon achter de hand had uit veiligheid. Zodat ze zo nodig toch nog alarm kon slaan. Hij zou haar leren, zo sprak hij; om al haar aandacht aan hem te geven want hij was nog steeds jaloers op de kleine meid en dat verergerde naarmate het kind ouder werd. Dat Natascha zich achter haar moeder verstopte, gaf hem een extra gevoel van voldoening!

Zij was echt doodsbang voor hem, nu de situatie duidelijk onhoudbaar was geworden en Brent steeds agressiever werd en Nadia onder de ogen van het kind aanviel met een mes; waarmee hij Nadia aan haar bovenarm verwondde, doordat zij haar lichaam in een flits afwende en hij haar tenminste niet in de borst kon steken.

Hij was door het dolle heen en Nadia kon niet meer garanderen dat Brent zich nu niet ook nog op hun dochtertje zou werpen; om op die manier haar en tevens haar moeder misschien dodelijk te verwonden.

Nu was duidelijk het moment aangebroken om met spoed hulptroepen in te schakelen. Het liefst wilde zij zover mogelijk weg uit Haarlem en terug naar haar familie in Brabant, waar het leven zo overzichtelijk prettig en zorgeloos was.

Op die bewuste dag was Nadia haar vader juist bij Esther, zijn andere dochter aan het klussen en gooide bij het

horen van groot alarm; gelijk zijn gereedschap neer!
Rende zo hard als hij kon samen met Esther naar zijn voor
de deur geparkeerde auto; gunde zich amper nog tijd om
de veiligheidsgordel vast te maken en scheurde; alle
verkeersregels negerend, naar Haarlem en de buurt naar
het flatgebouw, waarin onder andere Nadia en Natascha
zich bevonden.

Geen tijd te verliezen! Voor hij daar goed en wel
geparkeerd was, stond Esther al buiten! Ze wist niet hoe
snel ze bij haar zus Nadia en Natascha naar binnen kon
stormen. Overzag in één oogopslag de situatie en pakte
allereerst haar huilende nichtje bij de arm; gooide de
voordeur open; ontfermde zich over het angstige kind en
rende met haar naar de in der haast geparkeerde auto van
haar vader; welke inmiddels ook de woning binnendrong.
Enigszins tegengehouden door die razende Brent; welke
ook hém aan wilde vallen. Maar voordat hij daar een
poging toe kon doen; stonden Nadia door een snelle greep
van haar vader hij en zichzelf, ook buiten de deur; welke hij
met een klap achter zich dichttrok.

Ze waren in veiligheid maar doordat haar vader die deur
zo snel achter hen had dichtgetrokken; realiseerde Nadia
zich nog trillend over haar hele lichaam, te laat dat
ondanks de opluchting, haar huissleutels nog aan de

binnenkant van die voordeur zaten en zij van al haar en Natáscha's spullen en eigendommen; niets meer mee had kunnen nemen en alles nieuw zou moeten aanschaffen maar wat stelde die dode dingen nou helemaal voor in vergelijking met een mensenleven? De politie was inmiddels gearriveerd en ook die probeerde met alle geweld naar binnen te breken.

Verdoofd signaleerde Nadia nog; dat het hele heftige gebeuren, tevens de aandacht van een groot aantal buurtbewoners had getrokken. Sensatie! Menigeen wist te beamen, dat Brent helemaal geen goede man was en zelfs heel gevaarlijk voor de omgeving. Inmiddels bleek de politie gelijk met een klopjacht begonnen te zijn.

Voorlopig waren Nadia en Natascha veilig bij haar ouders, waar ze onderdak hadden gekregen. Vooral Natascha zagen ze met de dag weer wat opfleuren maar in de nachten, waren daar de angstdromen. Over die angstmomenten welke zij zich nog héél goed herinnerde. Die waarin het kind totaal in paniek was getroost en geknuffeld werd totdat ze door alle doorgestane emoties, uiteindelijk weer veilig in de armen van haar familie in slaap viel en dan voorzichtig in bed getild werd. Ook haar

moeder Nadia zat in zo'n diep dal, dat ze zelf na alle geestelijke uitputting en ellende; helemaal niets meer kon. Als lamgeslagen! Haar ouders en zus, zagen ongerust toe hoe Nadia nog steeds in shock verkeerde en amper wat merkte van de rest van de familie in huis en in het geheel niet beseftte dat zij zich zorgen over haar maakten maar er moest nu toch echt iets gaan gebeuren en wel liefst zo spoedig mogelijk!

Wat geweldig dat haar zus Esther; doortastend alle instanties ging bellen en afspraken regelde. Zoals onder andere een maatschappelijk werkster; waar Nadia al snel een goed contact mee had. Een die zelfs hielp om een huis te krijgen voor haar en Natascha. Met uitzicht op de polder! En waar zij samen een nieuwe start konden gaan maken.

Ook hielp en ontfermde Esther zich over alle papierwerk voor de rechtbank. Nadia is vervolgens met behulp van haar zus; naar veel afspraken geweest. In het bijzonder van de psycholoog, om alles te verwerken, een plek te geven en hoe zij op dat moment met haar emoties om moest gaan. Haar lieve zus; die reddende engel, welke inmiddels getrouwd was met een zekere Onno.

En laat nu juist deze Onno, van beroep advocaat zijn!

Wat een geweldig welkome bijkomstigheid was.

Hij hielp zijn vrouw Esther met adviezen en volgordes van hoe te handelen bij allerlei instanties, waar op slachtoffers een beroep konden doen in dat soort trieste en penibele situaties. Hij was er duidelijk op het juiste moment en Esther kon hem dus mooi om advies vragen. Op zekere ochtend, stapte zij de kamer van Nadia binnen. Alwaar laatstgenoemde op de rand van het bed, nietsziend voor zich uit zat te staren.

Dus besloot Esther het voortouw te nemen. Zij nam plaats naast Nadia en sloeg een arm om haar zusje heen met de woorden 'Ik heb een plan, welke ik met je wil delen maar kruip eerst even lekker onder de douche. Daar knapt een mens altijd van op. Dan leg ik in die tijd vast schone kleding voor je klaar; haal intussen koffie en broodjes naar boven en dan eten we gezellig samen; terwijl ik jou mijn plannen uit de doeken ga doen.

Onder de verfrissende douche kwamen ook haar gedachten en enigszins nieuwsgierigheid naar boven. Het was gelijk minder mistig in haar hoofd.

Toen ze samen zowaar van de lunch zaten te genieten om eindelijk haar plannen en programma uit de doeken te doen en dat haar zus Esther wonder boven wonder de oprechte aandacht en interesse bij Nadia bespeurde. Een opluchting op zich! Poeh, dat heeft lang geduurd zeg!

Nu Nadia er met heel haar aandacht weer bij was; vroeg Esther haar of zij zin had om er samen op uit te gaan om meubilair en alle verdere benodigdheden, uit te gaan zoeken voor haar nieuwe huis. Het werd zowaar een geweldig gezellige dag; waarop ze in alle opzichten goed geslaagd waren. Dat was tenminste alvast geregeld tot hun grote voldoening.

De rest zou ook wel in orde en goed komen. Nadia had weer hoop en vertrouwen in de nieuwe toekomst. Wie had dit verwacht! Een ware verlossing alsof zij jarenlang in de gevangenis had gezeten. Ook hun ouders waren heel blij en trots op die doortastendheid van dochter Esther en hebben vanzelfsprekend Nadia en Natascha goed opgevangen. Daardoor konden zij die twee; Nadia en haar inmiddels 5-jarige dochttertje Natascha, alle zorg en aandacht geven, welke dagelijks nodig was.

In de buurt van het ouderlijk huis; was een basisschool. Misschien een goede afleiding voor Natascha, welke na enige informatie; daar ook gelijk in groep 2 een eigen plekje zou krijgen. Tenzij ze het psychisch aan kon natuurlijk! Uiteraard werd dit eerst uitgebreid onderzocht. Heel onopvallend en spelenderwijs. Waarbij het kind altijd